

SVANG, s. oböjl. (af *Svinga*) *Gå i s.*, vara allmänt gängse, gångbar, rådande.

SVANHALS, m. 2. 1) Hals på en svan. — 2) Krokigt jern, som sammanbinder fram- och bakvagnen.

SVANK, svånngk, m. 2. ell. n. 5. (gam.) Bugtning.

SVANKREM, svånngkrém, f. 2. 1) Ryggrem på seldom. — 2) Se *Bukgjord*.

SVANKRYGGIG, svånng --, a. 2. Med inböjd rygg.

SVANKTRÄ, svånngträ, n. 4. Svanhals på underredet af fyrhjulig åkdon.

SVANPENNA, f. 1. Penna af en svan.

SVANS, svånns, m. 2. 1) Den utom sjelfva kroppen utskjutande förlängning af ryggraden hos vissa djur, t. ex. apor, hästar, oxar, m. fl. *Stubba s-en på en katt. Vifta med s-en.* — *Syn.* Se *Bakdel.* — 2) Bakstycket på en lavett. — 3) Det långa strecket på en musiknot. — 4) Den svanslika förlängningen af en komet. — 5) (fig. fam.) Följe. — *Ss. S-lik.*

SVANSA, svånnsa, v. a. 1. *S. en häst*, knyta upp svansen på honom. *S. en lavett*, ställa den i rätt direktion. — *V. n.* (fam.) *Vifta med svansen*; äfv. *yvas*, *kroma sig*.

SVANSBLECK, n. 5. Jernbeslag på svansen af en lavett.

SVANSHUFVUD, n. 4. Ett slagte af Ödlorna, hvars svans är lika tjock som hufvudet, och som stundom går med svansen förut eller baklänges. *Amphisbæna.*

SVANSKINN, n. 5. Det till bräm, palantiner o. d. begagnade skinnet af Svanarten *Anas olor*.

SVANSREM, f. 2. pl. — *remmar.* Ländstycke för hästar.

SVANSSKENA, f. 1. Skena, som omfattar svansen på en lavett.

SVANSSKRUF, m. 2. pl. — *skrufvar.* En 8 till 12 linier lång skruf, som sluter pipan på en bössa.

SVANSSTJERNA, f. 1. Se *Komet*.

SVANSSTYCKE, n. 4. 1) Stycke, som är vid svansen. — 2) (artil.) Nedre delen af en lavettplanka.

SVANSULL, f. sing. Ull af svansen på får.

SVAR, n. 5. Hvad som svaras, vare sig muntligen, skriftligen eller genom tecken. *Gifva s. på en fråga. Lemna s. på ett bref. Till s. härå får lemna, att... Derpå länder till s. att...* (Fam.) *Ge s. på tal*, affärda någon med ett svar, som bringar honom till tystnad. *Ej blifva en s-et skyldig*, ej vara svarslös vid ens förebråelser, ovet, stickord, o. s. v. *S. för rätta*, försvar eller förklaring i ett rättegångsmål. *Stå till s-rs för*, ansvara för. — *Syn.* Återsvar, Gen-svar, Genmåle, (fig.) *Bakugg*.

SVARA, v. a. o. n. 1. o. 2. 1) Muntligen, skriftligen eller genom tecken meddela sin tanka, afgifva sin förklaring, redogöra för hvad man vet eller känner i anledning af tilltal, fråga, o. s. v. *S. någon kallt, sturskt. S. på en fråga, på ett bref. Jag har s-t honom på allt. Han s-de dertill nej. Till denna beskyllning kunde han ingenting i. S. på en skäl. S. inför rätta*, afgifva svaromål. — *Syn.* Genmåle. — 2) *S. emot*, se *Motsvara*; äfv. *passa till*, *emot*, t. ex.: *Styckena s. ej emot hvarandra.* (Sjöt.) *S.* såges om ett rundhult, timmer eller tåg, då dess dimensioner passa för dess bestämelse. — 3) *S. för*, ansvara för. *S. för någon. S. för något. Jag s-r för, att det går. S. för sig*, ansvara för

sig. — *S-n de*, part akt. *S. part* ell. (substantiv) blott *S.*, part, som svarar inför rätta (motsats: *Kärande*).

SVARFBÄNK, m. 2. Se *Svarfstol*.

SVARFHJUL, n. 5. Hjulet på en svarfstol.

SVARFJERN, n. 5. Eggjern, som användes vid svarfning på fri hand.

SVARFKLOFVE, m. 2. pl. — *klofvar.* Del af en svarfstol, hvarmedelst rörelsen öfverflyttas ifrån spindeln till pjeßen, som skall svarfvas.

SVARFKONST, f. 5. Konsten att svarfva.

SVARFNING, f. 2. Förrättningen, arbetet, förfarandet, då man svarfar.

SVARFRUND, a. 2. Rund som något svarfvadt.

SVARFSPÅN, n. 5. Liten del af något som svarfvas, hvilken blifvit bortskuren af svarfjernet.

SVARFSTOL, m. 2. Maskin, som begagnas till svarfning, bestående i en smal ihålig messings- eller jerncylinder (spindel), roterande mellan två uppstående delar (dockor), och kringförd af ett hjul med trissa och snöre.

SVARFSTOLSSPINDEL, m. 2. pl. — *spindlar.* Se *Spindel*, 4.

SVARFSTÅL, n. 5. Se *Svarfjern*.

SVARFVA, v. a. o. n. 1. På svarfstol bearbeta ett ämne (trä, elfven, metall, m. m.). *S. en dosa. S. i trä, i ben.* (Fig.) *S. perioder*, skrifva väl afrundade perioder. *S. åf*, se *Af-svarfva*. (Fam.) *S. ihóp*, tillverka, åstadkomma. *S. i'n*, genom svarfning göra fördjupade linier på ytan af något. *S. om*, se *Omsvarfva*. (Fam.) *S. omkring*, med mycken hastighet svänga sig omkring. — *S-d*, part. pass. *S-e saker*. Brukas adjektivt och fig. i betydelsen: Väl växt; trind och knubbig; cirklad. *S-e perioder*, väl afrundade. — *Svarfvande*, n. 4.

SVARFVARE, m. 5. Handverkare, som på svarfstol förarbetar trä, m. m. — *Ss. Svarfvararbete, -handverk, -konst, -yrke*.

SVARFYNDIG, a. 2. Fintlig att svara.

SVARLETT, svarllät, m. 3. Del på en strumpväfvarstol, som nedtrycker svingarne.

SVAROMÅL, n. 5. Anlagad eller tilltalad persons försvar inför domstol. *Inlåta sig i s.*, försvara sig inför rätta.

SVARSGOD, a. 2. 1) Som man kan stå till svars för, antaglig, giltig; som kan godkännas. — 2) Se *Svarsyndig*.

SVARSLÖS, a. 2. Som ej har något att svara, ej kan ge svar. *Han är aldrig s.*, hittar alltid på något att svara.

SVARSLÖSHET, f. 3. Bristande förmåga att svara; tystnad i stället för svar.

SVARSSKRIFT, f. 3. Rättegångsskrift, hvari svaras på stämning eller af motpart förut ingifven skrift.

SVART, svårt, a. 1. 1) Benämning på färgen af de kroppar, som icke återkasta några ljustrålar. Innebär egentligen frånvaro af allt slags färg. *Motsats:* Hvit. Den fullkomligt svarta färgen betecknas ofta med uttrycken *Kolsvart, Becksvart, Bläcksvart, Ramsvart. S. färg. S-a kläder. S. fläck. Det stöter i s. S. som sot, som kol, som en korp*, alldeles svart. *Kläda s.* (Fig.) *Det blef s. för ögonen på mig*, jag höll på att svimma. *S. på hvitt*, skriftligt intyg, bevis, o. s. v. *Hafva, visa s. på hvitt. S-a Peter*, ett slags sällskapsspel. *S-a konsten*, se *Svartkonst*, 2. — 2) (fig.) Högst brottslig, nedrig. *S. gerning. En s. själ.* — *Ss. S-fläckig, -huf-*